

A Sárkány-szoros

Részlet Berg Judit Rumini című regényéből.

Amióta a Szélkirálynő elhagyta a Batka-szigetet, kitartóan fújt a nyugati szél. A hajó megállás nélkül haladt keletre, a Sárkány-szoros felé. Ahogy közeledtek a félelmetes hírű átjáróhoz, az egérmatrózok egyre aggodalmasabb pillanásokat vetettek kelet felé.

Régen, amikor a kapitány dédapja is csak hajósinas volt, egyáltalán nem volt veszélyes a Sárkány-szoros. A neve nem Sárkány-szoros volt még, akkoriban Feneketlen Útnak hívták.

Miért? A Nagy Pele-szigetek körül hatalmas sziklákkal van tele a víz. A tenger fenekén fekszenek, és akkorák, hogy éppen a felszínig ér a csúcsuk. Az óvatlan hajó könnyen zátonyra futhat, mert a sziklák sok helyen nem emelkednek a víz színére, ezért nem látszanak, de az arra járó hajónak a hegyes, víz alatti sziklacsúcsok kilyukasztják a fenekét.

A Sárkány-szorosban viszont egyetlen szikla sincs, a legnagyobb hajó is biztonsággal elhaladhat. Senki sem tudta még megmérni a mélységét, ezért is nevezték régen Feneketlen Útnak.

Aztán egyszer, még a kapitány születése előtt egy pikkelyes tengeri sárkány rájött, hogy minden hajó ezen az úton hajózik a Nagy Pele-szigetek felé. Gondolta, tanyát üt ott, és megeszi az arra járókat. Azóta egyre kevesebben mernek a Nagy Pele-szigetek felé hajózni, mert a sárkányt ezideig még senkinek sem sikerült legyőznie.

- Számításaim szerint délre elérjük a szorost - jelentette Sebestyén a kapitánynak.

(...)

Fél óra múlva felhangzott Sajtos Pedro kiáltása:

- Föld a láthatáron!

A távolban, szabad szemmel alig láthatóan néhány sziklacsúcs rajzolódott ki. A kapitány távcsővel figyelte a messzeséget, aztán a térkép fölé hajolt.

- Azok a sziklák a szoros déli oldalán fekszenek. Két fokkal térjünk el északi irányba.

Sebestyén megmarkolta a kormányt, és a mondott irányba fordította. A következő fél órában újabb sziklacsúcsot vettek észre a távolban. A kapitány végül előrebökött a mancsával.

Ott kell lennie az átjárónak.

Minden szem arra fordult. Ragyogóan sütött a nap, veszélynek, sárkánynak nyoma sem látszott.

- Figyeljétek a ködöt! - mondta a kapitány. - Ha a rejtekhelyén les a sárkány, köd üli meg az átjárót.

- Nem fog a szorosból előrontani és ránk támadni? - aggódott Dundi Bandi.

- Nem valószínű. Bukszus szerint annyira ellustult már, hogy a közvetlenül előtte elhaladókat támadja meg. Amíg nem hajózunk be a szorosba, nem jön elő.

- Ködöt látok a szoros felett! - jelentette Pedro őrhelyéről, az árbóckosárból.

- Szerintem az csak egy alacsonyan szálló felhő - vélte Ajtony.

(...)

- Lassítsunk! - döntött a kapitány. - Orrvitorlát bevonni!

A szélkirálynő megfontolt, lassú tempóban siklott a szoros felé. Hamarosan már mindenki tisztán láthatta, hogy nem felhő, hanem tényleg köd üli meg az átjárót.

- Tudtam, hogy itt lapul - dühöngött Negró. - Most aztán várhatunk. Lehet, hogy heteken át itt dekkolhatunk, és leshetjük, hogy felszáll-e a köd.

- Hetekig nem várhatunk - mondta a kapitány. - Három napra elegendő az ivóvizünk. (...)

A matrózok sötéten hallgattak. A sárkány karmai közt sem akarták végezni, de szomjan halni sem volt nagy kedvük.

- Mitévők legyünk? - sóhajtotta alig hallhatóan Roland.

Már csak kőhajításnyira voltak az átjárótól. Szinte orruk előtt terpeszkedett a szorost megülő ködfelhő.

- Várunk - jelentette ki a kapitány.